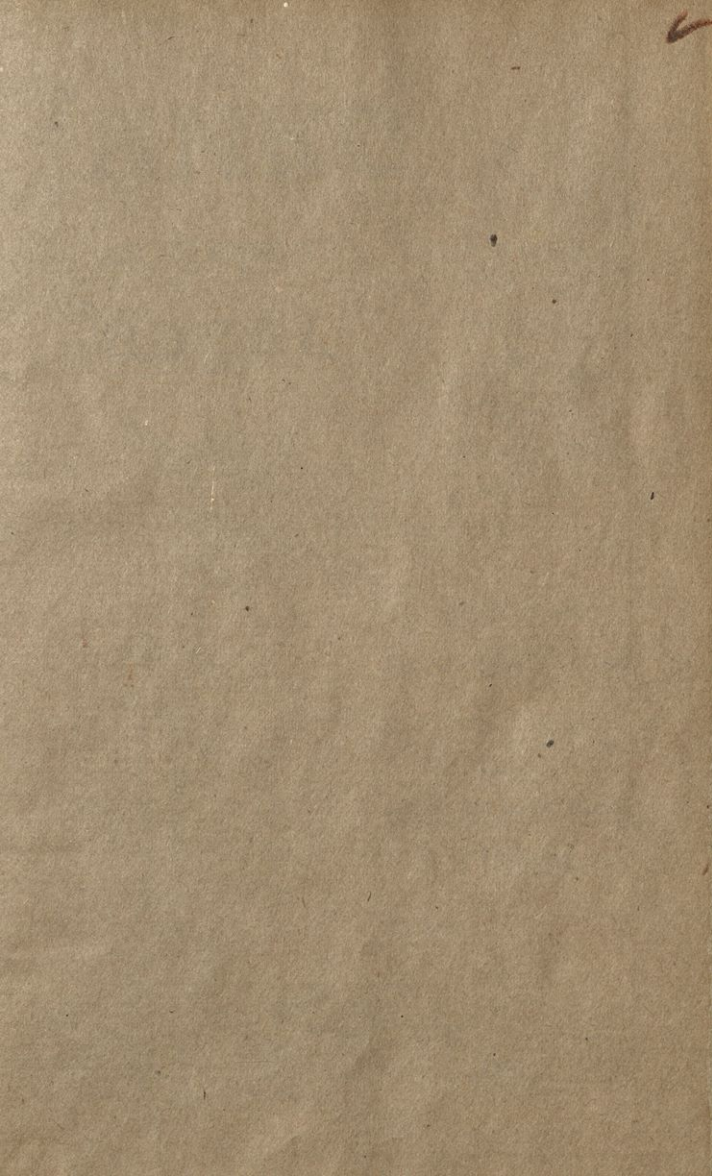

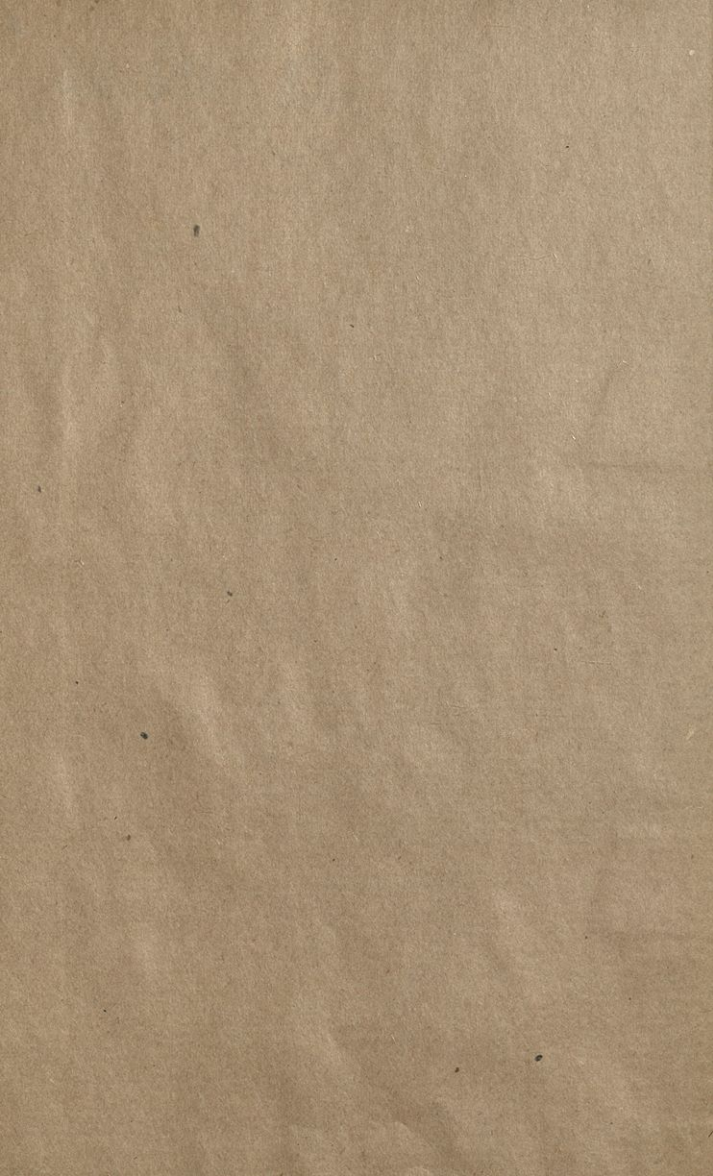
40.628.

80 br.

Jarko in njegov
angel.

.40.628. 8² 1/2

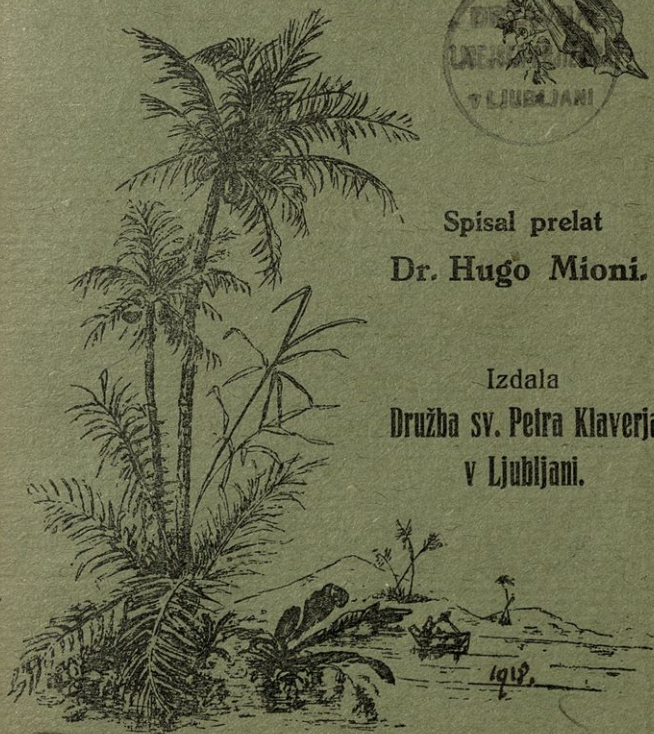
JANKO

in njegov
angel.

Spisal prelat
Dr. Hugo Mioni.

Izdala
Družba sv. Petra Klaverja
v Ljubljani.

1912

Njen namen je navajati krščanske otroke k milodarom za uboge zamorčke in tako afrikanskim misijonom pridobiti trajno pomoč miloščine in molitve.

Dolžnosti udov „Otroške zveze“ so prav majhne.

Vsak ud namreč plača letno le prispevek 40 vinarjev ali mesečno 4 vinarje.

Duhovne dobrote udov „Otroške zveze“ so prav velike.

Vsak je deležen vseh »Družbi sv. Petra Klaverja« podeljenih odpustkov, kakor tudi vseh dobrih del misijonarjev, misijonskih sester in krščanskih zamorcev, katere Družba podpira.

Udje „Otroške zveze“ store zamorskim otrokom veliko dobrega.

Kajti njih prispevki se porabijo za odkupnino zamorskih otrok iz sužnosti ter za krščansko vzgojo ubogih, od svojih staršev zavrženih otrok. Ako torej postaneš ud »Otroške zveze«, osrečiš časno in večno mnogo zamorčkov. In kaj moreš storiti večjega v svojem življenju, kakor osrečiti, rešiti človeško dušo? Saj s tem, ljubi otrok, storiš isto, kar je delal na zemlji sam božji Sin!

Pristopi torej k »Otroški zvezi za Afriko«! V ta namen dobiš lepo sprejemno podobico z »molitvico za spreobrnjenje Afrike«, katero moli vsak dan.

Natančnejša pojasnila najdeš v pravilih »Otroške zveze«, ki jih na željo pošlje Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Pred škofijo 8.

Janko in njegov angel.

Janko hoče postati zbiratelj.

Mali, živahni Janko se je nekoč udeležil otroškega zborovanja Klaverjeve družbe. Z veliko pazljivostjo je dečko poslušal duhovnika, ki je mladim, sprejemljivim srcem pripovedoval o afrikanskih misijonih, o trpljenju ubogih zamorcev, njih poganskem praznoverju in malikovalstvu, ki vlada v teh deželah, o ljudožrcih in o grozotah sramotne trgovine s sužnji. Nato governik pozove svoje poslušalce, naj vendar priskočijo na pomoč svojim ubogim črnim bratcem in sestricam. Razloži jim, da bodo to lahko storili, ako pristopijo k »Otroški zvezi za Afriko«.¹ Vsakemu, še tako revnemu otroku je namreč mogoče prispevati mesečno dva vinarja ali letno dvajset vinarjev za uboge črnce, kakor zahte-

¹ Podrobnejše o tem glejte zadaj na platnicah.

bliža krasen mladenič v snežnobeli halji in blestečih peruti.

»Angel,« reče Janko veselo iznenaden.

»Da, Janko,« mu odvrne krilatec smehljaje. »Tvoj angel varih. Čuval sem te, ko si bil še čisto majhen, ščitil te doslej in varoval te bom do groba. Upam, da bom mogel nekoč tvojo dušo neomadeževano izročiti Gospodu ter ostati tvoj spremljevalec celo večnost. Nisem pa bil vedno s teboj zadovoljen. Ko si bil svoji materi nepokoren, ko si pozabil svoje molitve ali ko si se zlagal, sem bil zelo žalosten, ker si s tem žalil ljubega Boga, ki ti deli le dobrote. Ker Boga tako zelo ljubim, me žalosti nehvaležnost vsakega človeka do svojega Stvarnika. Zlasti pa trpim, ako ga užališ ti, ki si izroččen mojemu varstvu in ki te naj vodim v nebesa. Tvoj snočnji sklep pa mi je napravil veliko veselje. Tako je prav, moj Janko. Le pomagaj ubogim zamorčkom. S tem dopadeš Srcu Jezusovemu; črni otročiči, katerim boš skazoval usmiljenje, bodo molili za te in Zveličar te bo blagoslovil.

Da se pa še bolje utrdiš v sočutju do teh ubožčkov, pojdi z menoj. Nič se ne boj; potoval boš v varstvu svojega angela!«

Dečka so močno pretresle besede nabeškega poslanca. Zlasti mu je šlo k srcu svarilo angelovo radi njegovih prejšnjih napak. Srčno je obžaloval, da je užalil dobrega angela in trdno sklenil, da se to ne bo nikdar več zgodilo. Poslej hoče s pridnostjo in skrbjo za zamorčke delati veselje ljubemu Jezusu in svojemu angelu varihu. In oklenil se ga je s popolnim zaupanjem, skoraj večjim, kakor svoje mame. Saj je čutil, kako zelo ga angel ljubi in

kako tudi njega vleče srce k blagemu zaščitniku. Ničesar se ni bal v njegovem varstvu, z njim bi prepotoval ves svet.

»Pripravljen sem,« mu reče torej zaupno. In angel ga dvigne ter poleti z njim pod milo nebo. Molče sta hitela skozi temno noč. Kako se je čudil Janko prekrasnemu, z milijoni zvezdic posutemu nebu, tej prelestni domovini svojega spremljevalca, za katero je tudi on ustvarjen. Pod seboj zagleda zemljo; najprej svoje rojstno mesto, nato druge kraje, širne dežele, visoke gore, rodovitne planjave in končno neizmerno morsko ravan, po kateri so plule neštivilne ladje na vse strani.

Nič se ni bal Janko tega poleta skozi ozračje; in čemu tudi? Saj se je čutil tako varnega v bližini svojega nebeškega prijatelja.

Z veliko naglico sta prehitela morje. Že se bližata nasprotnemu obrežju, kjer se jima, kakor v pozdrav, klanjajo vitke palme. V svoje veliko začudenje vidi Janko tudi črne in rjavokože ljudi gibati se po teh, doslej mu neznanih pokrajinah, in mnoge nepoznane, čudne živali.

»To je Afrika,« mu pojasni angel. In še z večjim zanimanjem opazuje deček življenje pod seboj. Tukaj torej žive zamorčki, ki jih tako

Janka je nosil njegov angel po zraku.

ljubi, katerim želi pomagati; oni črnici, o katerih je blagi duhovnik včeraj tako prepričevalno govoril in za katere se je hotel Janko žrtvovati.

»Kje so zamorski otroci?« vpraša svojega spremljevalca, želeč videti svoje prijateljčke.

»Kmalu jih boš videl,« mu odgovori angel.

»Imajo li tudi zamorčki svoje angele varihe?« poizveduje Janko dalje.

»Seveda jih imajo!« mu ljubeznivo odgovori nebeški spremljevalec.

»Čemu jih torej njih zaščitniki ne branijo in puste toliko trpeti?«

»Angeli varihi ubogih črncev veliko pre-mišljujejo, kako rešiti njih varstvu izročene otročiče. Kmalu boš videl njih delovanje. In zato sem tudi jaz, naprošen od njih angelov varihov, vzal nocoj tebe seboj, da ti pokažem trpljenje teh nesrečnežev ter te s tem navdušim za vztrajno delo v pomoč tem bednim bitjem.«

Janko je priča roparskega napada na neko afrikansko vas.

Med tem sta naša znanca že hitela čez nepregledno peščeno ravan. Bila je afrikanska puščava. Dospevši na drugo stran, zagledata pod seboj lepo deželo z velikimi jezери in mnogimi rekami, ki so namakale rodovitna, dobro obdelana polja, širne gozdove in cele gaje vitkih palm.

Prišla sta do majhne vasice, katere ilnate, s slamo krite kočje je obdajal visok plot. Na angelovo znamenje izginejo strehe koč in videla sta njih notranjščino. Pogled je Janku obstal na črnih otročičih, ki so mirno spali zraven svojih staršev.

»Oh, zamorčki! Kako so srečni!« vzklikne deček.

»Srečni?« vpraša žalostno angel. »Zdi se ti tako, a se zelo motiš. Kako naj bodo srečni, ko ne poznajo pravega Boga in ne ljubijo Jezusa, ampak molijo hudega duha. Poglej v ono-le kočo sredi vasi.«

Janko se ozre tjakaj in kako se prestraši. Sredi kočje zagleda oltar in na njem ostudnega malika, ki ga je bilo kar groza pogledati. Ob njegovem vznožju stoji star, z raznimi barvami pomazan zamorec z rogovi na čelu in z vencem človeških zob okrog vratu. Pred njim kleči s povzdignjenimi rokami majhen zamorski deček, proseč ga usmiljenja. Toda trdovratni starec se ne da preprostiti in že dvigne bodalo, da ga zasadi otroku v srce.

»Kako strašno!« vzklikne Janko, ves prevzet groze nad tem prizorom.

Zamorski maliki.

»To je zamorski malik. Ti črnici časte v njem hudega duha, kateremu prinašajo v dar nedolžne otroke.«

»Ubogi, ubogi otroci!« vzdihuje sočutno deček.

»Da, res ubogi otroci, katere žrtvujejo malikom. A še veliko bolj ubogi oni, katere si videl ravnokar spati in jih blagroval!« odvrne angel. »Poglej tjakaj,« nadaljuje ter mu pokaže proti gozdu.

Res se Janko ozre tja in kaj vidi? Vasi, ležeči v sladkem pokoju, se previdno bliža truma mož, zavutih v umazane halje in strašnih obrazov. Takega si je Janko predstavljal Barabo, glasovitega roparja, katerega so Judje zahtevali mesto Zveličarja. Prišedši bliže, užgo napadalci plot in kmalu je visok plamen švigal proti nebu. Prestrašeni planejo zamorci iz svojih koč in prodro skozi gorečo ograjo. Toda, oh groza, tu jih ujamejo neusmiljeni Arabci, kateri zapode starčke in slabotne zopet nazaj v plamen, kjer so v strašnih mukah zgoreli. Ostale, zlasti žene in otroke, pa povežejo, da jih odvedejo v sužnost. Zgorel je tudi oni stari čarovnik, katerega je Janko videl v malikovalski koči. Skoro ga je obšlo nekako veselje nad smrtjo tega okrutneža; a hitro zatre taka čustva, spominjajoč se, da mora ljubiti vse ljudi kot brate. Zato ga je pretresla njegova nesrečna smrt. Še bolj pa so se mu smilili vklejnjeni zamorčki. Slišal je njih vpitje in jok ter videl, kako so jih roparji neusmiljeno pretepali. Ubogi otroci! Kako rad bi jim Janko pomagal, iztrgal surovežem bič iz rok. Ozre se vprašujoče na angela, ki je bil zelo žalosten. »Padli so v roke trgovcev s sužnji,« mu pojasni nebeški poslanec.

»Oh nesrečni zamorci! Kaj pa njih angeli?« vzdihne Janko.

»Pred božjim stolom kleče, proseč Vsemogočnega, naj gane srca krščanskih otrok, da bo z njih milodari misijonarjem mogoče odkupiti mnogo ali celo vse te otročiče ter jih pridobiti za sv. vero. Tako jim bo njih ujetništvo v zveličanje in večno srečo.«

Janko vidi grozote karavane s sužnji.

In spet razprostre angel peruti ter se oddalji z Jankom od tega žalostnega prizora.

Muke in grozote zamorskih sužnjev.

Hitela sta dalje in dalje, dokler ne dospeta v deželo, kjer je vzhajalo že solnce, ko je v Jankovi domovini bila še temna noč.

Prišla sta v pusto krajino. Po brezmejni planjavi se je vlekla bela proga. Ko deček natančneje pogleda, zapazi z grozo, da jo tvorijo same od solčnih žarkov pobeljene človeške kosti.

»To so kosti ubogih sužnjev, ki so umrli vsled gladu, žeje, utrujenosti in neusmiljenega pretepanja trdosrčnih Arabcev,« razlaga angel dečku. »Kakor se v Evropi glavne ceste spoznajo po brzojavnih drogovich, tako v Afriki po brezštevilnih človeških kosteh.«

Toda kmalu je Jankovo pozornost obrnila nase druga, še žalostnejša slika. Bližala se je karavana. Opazuje jo pozorno in brez strahu, saj je v varnem okrilju svojega nebeškega zaščitnika.

Kako pretresljiv prizor! Janko je zaplakal sočutja, videč stotine ubogih črncev, izvečine otrok, zvezanih z verigami, obloženih s težkimi bremenih slonove kosti in drugega plena. In čeprav oslabei vsled ran, lakote, žeje in mrzlice, da so se komaj pomikali po cesti, obrobljeni z belimi kostmi, so jih neusmiljeni Arabci vendar še z biči priganjali k hitrejši hoji. In vsak tak udarec je naredil na golih hrbtih nesrečnih žrtev novo, pekočo brazgotino, iz katere se je curkoma vlila kri.

Nek otrok, ljubko, nežno, a do kosti shujšano dete, čigar telo je bila ena sama rana, ni mogel več dalje.

»Ubogi otrok,« pomisli Janko, »tako majhen, pa moraš že toliko trpeti.«

»Naprej! Hitro!« zakriči Arabec nad ubogim malčkom. A revček ni mogel več ubogati; moči so mu pošle in zgrudi se na zemljo.

»Ne bo prišel do sejmišča,« pravi drug Arabec tovarišu.

»Čemu mu dam torej jesti,« zakriči ta nad otrokom ter ga neusmiljeno pretepe.

»Mati, mati!« zastoka malček. A mati, ki je sicer blizu, mu ne more pomagati, ker je vklenjena v težke verige. Uboga, nesrečna žena, koliko trpi. Toda sužnja je in trgovec s sužnji ne pozna usmiljenja.

»Mati, mati!« vzdihne dete znova z umirajočim glasom. Nadaljnje besede mu zamori nov udarec z bičem, ki stori konec bednemu življenju.

»Ubogi zamorski otroci!« vzdihne Janko in milo zaplaka.

»Videl boš še bolj revne, še bolj nesrečne, kot so ti-le,« pravi angel.

»Toda njih angeli?«

»Neprestano prosijo ljubega Boga, naj gane srca belih otrok k usmiljenju. Rešitev ubogih zamorcev naj bi prišla po krščanskih otrocih,« odvrne zopet angel.

Janko gleda nova grozodejstva.

Hitela sta dalje ter prišla v veliko afrikanško mesto. Sredi mesta se je razprostiral obsežen trg, kjer je bilo videti veliko prodajalcev in kupcev. Toda niso se tu prodajali raznovrstni pridelki, tudi ne živali, temveč l j u d j e , sužnji.

Janka prešine groza.

Vklenjeni v verige, v pomilovanja vrednem stanju so stali ti nesrečneži tukaj, možje in žene, zlasti pa veliko število otrok, dečkov in deklic. Bili so na pol goli, s strašnimi ranami, tresoč se od slabosti, žeje in lakote.

In nečloveški prodajalci so jih ponujali kupcem, kakor mešetarji v Evropi brezumno živino. Kupovalci zopet so hodili sem in tja, barantali ter za majhno ceno kupovali uboge sužnje. Nato so z žarečim železom vžgali v lica svojih žrtev znamenje suženjstva.

S strahom opazi Janko, kako so grozoviti kupci ločili žene od svojih mož, otročiče od staršev. Nesrečni otroci so stegovali svoje roke proti roditeljem, klicaje jih z najslajšimi imeni, proseč svoje gospodarje, naj jih vendar puste pri svojih starših. Toda bičevi udarci so bili odgovor na mile prošnje. Neko dete, ki je vsled slabosti onemoglo, so z bičem spravili po koncu in nekega onemoglega starčka so pobili s palico.

Vseposod kri, jok in stok. Groze je drhtel Janko ob pogledu tolikih muk.

»O vi nesrečnežil« je zaklical iz dna srca.

»Blagor tebi, ki imaš ljubeče starše,« mu reče angel. »Ljubi torej Zveličarja, kajti njemu dolguješ vso svojo srečo; skrbi, da ga nikdar več ne užališ.«

»Ne, ne, nikdar več,« zatrjuje deček. In iz sočutja do ubogih zamorčkov zopet vpraša:

»Kaj pa delajo angeli teh revčkov?«

»Molijo neprestano.«

»In ljubi Bog?«

»Jih je uslišal. Pogledj tjakaj,« reče angel ter mu pokaže ravnokar došlega misijonarja.

Bil je še mlad mož. A nepopisni naporj njegovega poklica so predčasno obelili njegove lase ter upognili njegovo veličastno postavo. Iz plemenitega obraza mu je sevala globoka žalost.

»Glej, kako trpi blaži mož,« pravi angel Janku; »trpi, videč to brezmejno gorje, trpi, ker ne more pomagati vsem tem nesrečnežem. Ni

mu mogoče vseh odkupiti, oprostiti suženjskih verig ter jih pridobiti za Kristusa.«

»In zakaj jih vseh ne odkupi?« vpraša Janko poln sočutja.

Angel varih pelje zamorčka v misijon.

»Ker je ubog. Že je dal vse, kar je imel. Obrnil se je na kristjane v Evropo, proseč pomoči. A le malo jih je uslišalo njegov glas ter mu poslalo pomoči. Toda sedaj pazi.«

Prihod misijonarjev je vzbudil na sejmišču veliko razburjenje. Jezno so ga pogledovali trgovci in kupci, nekateri preteč mu celo s pestmi. Mnogo sužnjev je kriknilo strahu, drugi zopet so stegovali svoje roke proti njemu, proseč: »Odkupi nas, dobri, beli oče, odkupi nas.«

Zelo so pretresle te besede Jankovo dušo, polastilo se ga je nepopisno sočutje. »Oh, ko bi vendar misijonar rešil vse te zamorce!«

»Žalibog ne more tega, ker mu primanjkuje denarja. Le malo jih bo mogel odkupiti; in angeli teh se bodo veselili ter hvalili Boga, da je uslišal njih prošnje.«

»Zakaj pa ljubi Bog ne usliši vendar vseh angelov?« poizveduje Janko dalje.

»Bog je pripravljen uslišati tudi nje. Toda on hoče afrikanke otroke rešiti s sodelovanjem belih, krščanskih otročičev. Zato so se angeli varih črncev obrnili do nas, ki smo varih belokožcev, s prošnjo, naj vendar vplivamo na vas ter naklonimo vaša srca k uspešnemu sočutju do teh revežev. Angel varih je bil, ki je sv. Očetu navdihnil misel za boj zoper kruto suženjstvo; angel varih je spremljal kardinala Lavžerija ob njegovem potovanju po Evropi, da navduši krščanska ljudstva za odpravo suženjstva. In angel varih zopet je bil, ki je nagnil neko plemenito gospo, da je zapustila knežji dvor, ustanovila Družbo sv. Petra Klaverja ter postala ponižna služabnica ubogih afrikanških zamocev. In angeli varih so, ki pošiljajo tej družbi vedno novih, požrtvovalnih udov. In jaz, tvoj angel, sem bil, ki sem te pripeljal k onemu predavanju ter ti sedaj kažem grozote suženjstva. Mi angeli se kakor bratje ljubimo ter si

medsebojno pomagamo. Tako morate storiti tudi vi; beli otroci morate pomagati svojim črnim bratcem, oni pa bodo molili za vas!»

Pazljivo je poslušal Janko; a ni imel dolgo časa premišljevati angelovih besed, kajti nudil se mu je nov prizor. Misijonar je bil neodločen, koga naj odkupi. — »Vse bi rad odkupil; oh, kako težko mu je voliti!« vzdihne angel.

»Čemu pa trgovci in kupci tako kriče nad blagim možem?« vpraša Janko angela.

»Ker so moslimi in ne poznajo Jezusa, ampak časte krivega preroka, lažnika Mohameda. Zato sovražijo misijonarja kot duhovnika Kristusovega.«

»Pa tudi zamorci so se zelo prestrašili.«

»Tega so krivi njih gospodarji, ki jim pravijo, da so misijonarji njih sovražniki, ki jih hočejo kupiti, da jih potem zakoljejo in snedo.«

»In zamorci verujejo takemu obrekovanju?« vpraša Janko.

»Žalibog, da!« odvrne angel.

Med tem je misijonar izbral osem sužnjev ter jih odkupil; osem izmed tisočev, ki so stali na sejmu. Kako je krvavelo njegovo srce pri pogledu na toliko število nesrečnežev, ki so ostali v rokah svojih surovih gospodarjev in katere je moral prepustiti njih strašni usodi. Dobri Janko je čutil nepopisno bol blagega misijonarja. Zahrepenel je, stopiti na sejmišče ter odkupiti vse te uboge črnce, ki jih je tako ljubil. Grenke solze so mu zalile oči in angel je jokal z njim. Angel in človek jokata nad usodo nesrečnih sužnjev in angel obenem objokuje tudi trdosrčnost toliko kristjanov, ki ne ganejo niti z mezinem, da bi pomagali afrikanskim misijonom.

Kaj so angeli varihi dosegli.

Zopet razprostre angel peruti in hitela sta dalje.

»Sedaj ti bom pokazal, kaj so storili angeli za svoje varovance,« reče med potom angel dečku.

Janko je molčal ter mislil na angele varihe neodkupljenih sužnjev. Spoznal je to noč neizmerno ljubezen angelov varihov do ljudi, spoznal vrednost angelskega varstva! Kako žalostni morajo pač biti angeli onih ubogih zamorcev, ki so ostali v ujetništvu. In ponovil je svoj sklep, pomagati ubogim črncem, da potolaži njih angele in dopade tudi svojemu angelčku varihu.

Po preteku nekaj minut, v katerih pa sta napravila že dolgo pot, se angel ustavi in spusti proti zemlji. Janko ves očaran opazi krasen prizor. Pod njima se razprostira razsežna, dobro obdelana pokrajina s prijazno, precej veliko vasjo v svoji sredi. Iznad čednih hišic se dviga lepa katoliška cerkev. Angel pokaže dečku notranjščino nekaterih poslopij. Tu je videti šola. Kakih sto zamorčkov sedi ob vznožju misijonarja, ki jih ljubeznivo poučuje. In kako srčkani so ti malčki v svojih pisanih suknjicah in raznobarnih krilih. Živahne oči se jim lesketajo iz polnih obrazkov in sladek smehljaj obkroža njih črešnjevo rdeče ustnice. Nemalo si je Janko zaželel, pridružiti se jim, poslušati misijonarja ter po končanem pouku veselo poskočiti z živahnimi zamorčki.

Iz šole jima splava pogled v bolnišnico. V čednih posteljicah, pod snežnobelo odejo počivajo zamorski bolniki, katerim z veliko po-

žrtvovalnostjo strežejo misijonske sestre. Nahajajo se tukaj tudi sirote brez staršev, eno-, dve-, triletni zamorčki. Kako so ljubki ti črni kodroglavci v svojih belih kapicah. Videla sta tudi

M. Athènes

Vsa kapelica je napolnjena z nebeškimi duhovi.

črne žene in gospodinje, ki so pri domačem ognjišču pripravljale kosilo za svoje može in sinove; ti so med tem marljivo delali na polju. Nad vso pokrajino je plaval svečan, blagoslovljen mir.

»To je katoliška misijonska postaja med zamorci,« pojasni angel.

»Koliko dobrega pač store misijonarji!«
vzklikne Janko.

»Angeli so v človeški podobi,« mu odvrne krilatec. »A to delo morejo dovršiti le s pomočjo otrok in odraslih v Evropi.«

»Med temi hočem biti tudi jaz,« dê Janko navdušeno.

Angel se mu ljubko nasmehne.

»In, kaj ne, angeli varuhi teh zamorcev so pač zelo srečni?« vprašuje Janko dalje.

»Poglej v kapelo,« mu odgovori nebeški spremljevalec.

Janko se ozre v svetišče. Pred oltarjem se svetlika večna luč v znamenje, da biva v tej, četudi borni cerkvi v tabernaklju Kralj nebes in zemlje. Vsa kapelica je napolnjena z nebeškimi duhovi. Kleče molijo božje Jagnje, ki je rešilo ves svet s svojo dragoceno krvjo, ter se zahvaljujejo za dobrote, podeljene ubogim zamorcem.

»To so angeli odkupljenih sužnjev, ki se Zveličarju zahvaljujejo, da jih je uslišal. Pridruživa se njih molitvam in češčenju.«

Stopila sta v misijonsko kapelico in angel se je pridružil slavospevu svojih tovarišev. Tudi Janko je molil, goreče molil za uboge zamorce. Kajti spoznal je, da je v pomoč misijonom razen miloščine neobhodno potrebna tudi pobožna molitev.

Nato vzame angel dečka zopet v svoje naročje ter ga ponese nazaj v domovino in očetovo hišo.

Janko na delu.

Zelo se je začudila dobra mati, ko ji je Janko drugo jutro vse to pripovedoval. Sanjal si, mu reče zamišljeno. Toda dečko je bil uverjen, da je bil res v Afriki s svojim angelom varihom in z lastnimi očmi gledal vse grozote suženjstva.

Pripovedoval je to prikazen tudi svojim strmečim sošolcem in prijateljem, kar je tako vplivalo na nje, da je pridobil kmalu za »Otroško zvezo za Afriko« veliko število udov.

Bil je neutruđen v svojem delovanju. Z veliko prepričevalnostjo je govoril o Afriki, prosil svoje tovariše za mesečne prispevke, katere je natančno zapisoval in vneto razširjal otroški list »Zamorček«.

V kratkem je postal Janko najmarljivejši zbiratelj tistega kraja in eden najpridnejših sotrudnikov Klaverjeve družbe. Veselil se je tega; toda ne radi pohvale, ampak, ker je vedel, da dela s tem veselje svojemu angelu varihu.

»Ljubi angel varih moj, si li zadovoljen z menoj?« vprašal je pogosto svojega nevidnega spremljevalca. In zdelo se mu je, da sliši njegov glas: »Da, Janko, zelo sem zadovoljen!« Spomin na to, kar je videl v Afriki, in zavest navzočnosti angela variha je Janka popolnoma predrugačila. Postal je resen, skromen in milosrčen, res pravi vzor dobrega otroka. Bil je priden, da ustreže svojemu nebeškemu zaščitniku in je pogosto mislil na uboge zamorčke.

»Oni so tako nesrečni, jaz pa tako srečen,« je dejal večkrat sam pri sebi. »Koliko dobrot sem prejel že od ljubega Boga! Varovati se ho-

čem torej greha, da dopadem nebeškemu Očetu in oveselim svojega ljubega angela variha, kateri bi jokal, ko bi me videl, da grešim.«

In res je ljubeznivi deček delal veselje Bogu in svojim staršem. Pogosto je dejala njegova mati svojim znankam: »Od one noči, ko je sanjal tiste čudne sanje, se je ves spremenil. Postal je kakor angel. Bojim se, da mi ga ljubi Bog vzame; prepričen je za to zemljo.«

Vsled Jankove neumorne delavnosti se je delovanje za blagor afrikanskih misijonov širilo vedno bolj. Daleč naokrog ni bilo kmalu več nobenega otroka, kateri bi ne bil ud »Otroške zveze«. Mnogi so prinesli tudi kak drug milodar ali pa pridno zbirali obrabljene pisemske znamke v prid misijonom. Z veliko natančnostjo je pošiljal Janko vsakomesečne prispevke Klaverjevi družbi in od tam se je nabrani denar poslal v Afriko, kjer naj bi misijonarjem pomagal nasičevati lačne zamorčke in odkupovati sužnje. Ob vsakem daru, ki ga je vrli deček prispeval za misijone, se je radovalo njegovo srce.

»Nov dobiček za uboge črnice,« je klical, »nov dobiček!«

Bil je vedno vesel in srečen. Toda v srcu je čutil nepremagljivo hrepenenje, da zopet vidi svojega angela. In ta želja je rastla od dne do dne; nič več ga ni veselila zemlja. Tako je preteklo eno leto. Ljudstvo je spoznalo misijone, zanimanje za Afriko je bilo veliko. Veliko številno marljivih sotrudnikov je pridno zbiralo milodare za rešitev nesrečnih sužnjev.

Koncem leta Janko nenadoma zboli. Moral je ostati v postelji. Nekega dne pravi materi: »Mamica moja, čutim, da bom kmalu umrl. A ne jokajte zaradi tega. Saj pojdem s svojim angelom

varihom v nebesa. Tam bom pridno molil za vas in uboge črnice.«

Mati mu skuša pregnati misli na smrt, češ, zdravnik je dejal, da bolezen ni nevarna. A Janko jo prekine, rekoč: »Zakaj bi ne smel umreti, mama? Saj bi tako zelo rad videl ljubega Boga in svojega angelčka.«

Blagi deček ni čisto nič dvomil, da bo kmalu umrl. Hotel je torej urediti svoje zadeve za Afriko. Mati, čeprav prepričana, da se njenemu ljubljencu vrne ljubo zdravje, mu pomaga. Sklenila sta račune ter poslala denar Klaverjevi družbi.

Prišli so tudi drugi dečki obiskat svojega bolnega tovariša. »Ljubi prijatelji,« jih nagovori mali zbiratelj, »ko mene ne bo več med živimi, nikar ne pozabite Otroške zveze,« kar mu dečki obljubijo s solzami v očeh.

Nekega dne obišče vrlega svojega učenca gospod katehet. »Spovejte me, prečastiti,« prosi ponižno deček. Čeprav tudi duhovnik ni resno mislil na njegovo smrt, usliši vendar drage volje Jankovo željo.

Dolgo se je mudil sam pri otroku, in ko je odhajal, so blestele duhovniku solze v očeh.

»Prišel bom zvečer zopet,« reče bolnikovi materi. »In jutri mu prinesem sv. obhajilo.«

»Toda saj še ni bil pri prvem sv. obhajilu,« vzklikne zavzeto mati.

»Prejel bo prvo sv. obhajilo na bolniški postelji.«

»Odpustite, prečastiti, ni li cela reč nekoliko prenačljena? Ne bi li mogel prejeti sv. obhajila, ko ozdravi?«

Gospod katehet se otožno nasmehne, rekoč: »Vaš Janko ni bolan samo telesno, njegovo

srce gine koprnenja po nebesih! Bojim se za nas, ne za njega, kajti on je srečen. Bojim se, da nam ga ljubi Bog kmalu vzame. Ne bo umrl toliko vsled bolezni, kakor vsled domotožja po nebeški domovini,« odvrne duhovnik.

Janko med angeli.

Slovesno je bila okrašena drugega dne Jan-kova bolniška sobica. Deček je ležal mirno in iz njegovega bledega obličja je sevalo tiho hrepenenje. Nasproti postelji je stal s cvetjem in lučicami ozaljšan oltarček. Le s težavo sta dobra roditelja zadrževala solze, videč svojega sinčka, ki se tako skrbno pripravlja na prvi in zadnji prihod Zveličarjev v svojem kratkém življenju.

O nepopisna milina prvega sv. obhajila! In če se isto vrši celo na smrtni postelji, pač zaplaka naše srce globoke ginjenosti; saj je ta dogodek poln najvišje, otožno-mile poezije, katere je zmožna le katoliška Cerkev.

Dvakratni obisk gospoda kateheta je zado-stoval, da je bil desetletni deček dobro priprav-ljen na sprejem najsvetejšega zakramenta. Po-magal mu je pač angel varih.

Čuj, že se sliši nežni glas obhajilnega zvonč-ka... Janko se dvigne v postelji, četudi s te-žavo, ter razprostre ročici proti vstopivšemu duhovniku, kakor da bi hotel objeti ljubega Je-zusa in ga pritisniti na nedolžno svoje srcece. Božjega Zveličarja so spremljali na bolnikov dom mali njegovi vrstniki in pospeševalteli afrikanske naprave.

»Jezus moj, nisem te vreden! Ljubi angel varih, moli z menoj Gospoda!« vzklikne deček.

Duhovnik postavi Najsvetejše na pripravljen oltarček, se obrne k malemu bolniku ter mu z ganljivimi besedami govori o veliki ljubezni Zveličarjevi, ki je zapustil cerkev ter ga prišel sam obiskat in tolažit. »Ti si storil toliko v tolažbo ubogih zamorcev; glej, sedaj ti ljubi Jezus vrača v obilni meri.« In držeč nato sv. hostijo proti dečku, govori: »Glejte Jagnje božje...« ter trikrat ponovi one, sicer preproste, a tako vzvišene besede evangeljskega stotnika: »Gospod, nisem vreden...« Duhovnik se bliža bolniku ter mu poda ljubega Zveličarja — »... Sprejmi, brat, popotnico našega Gospoda Jezusa Kristusa!...«

Janko prejme na smrtni postelji prvo sveto obhajilo.

Prvo sveto obhajilo in zadnjo sveto popotnico ob enem!

— Oče in mati zaplakata, duhovnik le s težavo zadržuje solze; tudi mali tovariši bolnikovi jokajo. Le Janko ostane miren. Saj je sprejel Jezusa, svojega ljubljenelega Jezusa. Glavo skloni, zatopljen v globoko pobožnost. Duhovnik moli običajne molitve in nato pristopi k postelji, da z malim bolnikom opravi zahvalo. Kar odpre deček široko oči, zroč kakor zamaknjen proti nebu. Sladko se smehljuje zakliče: Ata, mamica, glejte nebesa odprta! Jezus se mi smehlja in me kliče! — Mamica, glejte, tudi angel varih je tukaj in okrog nje truma zamorskih otrok. — Kličejo me! — Atek, mama! — ljubi bratci in sestrice! — jaz grem! O kako lepo je iti v nebesa!

Obraz bolnikov postane bel kakor sneg, oko ugasne, telo omahne v blazine. Mati se sklone jokaje nad njim. Duhovnik ga prime za roko, a žila ne utriplje več.

»Mrtev!« vzklikne mati obupno.

»Odhitel je v nebesa,« pristavi duhovnik.

Malega zbiratelja za afrikanke misijone pa je spremljala truma rešenih zamorcev v večno slavo, v nebeški Jeruzalem, da sprejme od ljubelega Boga plačilo za svoja dobra dela.

Za uboge poganske otroke!

Kdor daruje miloščino **25 kron** kot **botrinski dar** za poganskega otroka, postane njegov boter in mu sme sam določiti ime.

Kdor želi **odkupiti** poganskega otroka, naj pošlje v ta namen **60 kron**.

Kdor pošlje skozi pet let vsako leto najmanj **120 kron**, lahko **posinovi** zamorskega otroka. V tem slučaju posreduje Klaverjeva družba, da dobi dobrotnik o svojem varovancu redno poročilo, v kolikor je to mogoče.

Vsak tudi najmanjši dar v ta namen sprejme hvaležno Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Mali vprašalec.

Vinko. Kaj je družba sv. Petra Klaverja?

Pomožna misijonarka. Pobožna pomožna družba za afrikanske misijone. Imenuje se po sv. Petru Klaverju, ker tudi ona, kakor ta veliki apostol, pomaga ubogim zamorcem.

Vinko. Kako pa jim pomaga?

Pomožna misijonarka. S tem, da podpira misijone med zamorci v Afriki. Misijonarji namreč ne skrbe samo za njih dušni, ampak tudi telesni blagor. In da morejo oboje doseči, stavijo cerkve, šole, sirotišnice in bolnišnice, pomagajo nesrečnim in bolnikom. K temu pa potrebujejo mnogo, mnogo denarja. A sami so zelo ubogi. Klaverjeva družba jih oskrbuje z denarjem in drugimi sredstvi s tem, da navdušuje vernike za misijonsko miloščino. Toda misijonarji potrebujejo pri težkem, apostolskem delu tudi božjega blagoslova. In zato spodbuja Družba sv. Petra Klaverja z besedo in pismom odrasle in otroke, naj veliko molijo za misijone.

Vinko. O tedaj pa hočem tudi jaz prav pridno moliti v ta namen!

ZAMORČEK

ilustrovan katoliški mesečnik za pospeševanje ljubezni do naših najubožnejših črnih bratov. Izdaja ga DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA. Izhaja v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, italijanskem, angleškem in v francoskem jeziku. — CENA letno s poštnino vred v šestero prvoimenovanih jezikih 1 K, v dveh zadnjih jezikih 2 K, posamezna številka 10 vinarjev.

NAROČA se pod naslovom: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Pred škofijo št. 8, kamor naj se pošiljajo tudi mili darovi za afrikanske misijone in za oproščenje in odkup ubogih zamorskih sužnjev.

